

De Verloren Premiejager

De Verloren Premiejager

Joy Vangampelaere

2023

Beefcake Publishing

Een verhaal over

Avontuur

Kracht

Corruptie

Vriendschap

Liefde

Passie

Romantiek

Kennis

Respect

Dromen

Verlies

Spanning

Mysterie

En meer...

Intro

Beste lezer, van harte bedankt om dit boek te willen lezen.

Ik zal je een geheimpje vertellen. Als ik heel eerlijk ben, lees ik eigenlijk helemaal niet zo graag. Geloof je dat? Toch is het zo en heb ik dit boek geschreven omdat ik dit altijd al wilde doen. Maar ik ben blij dat jij natuurlijk wel graag leest. Jaren heb ik erover gedaan om in woorden te kunnen beschrijven wat ik wilde vertellen in mijn verhaal. Ik hoop dat dit boek jou laat genieten, intrigeert, jou meeneemt in mijn fantasiewereld maar ook inspireert en laat stilstaan bij jouw dromen.

Ik hoop dat dit boek jou ook kan inspireren om je dromen waar te maken of om ze toch op z'n minst proberen na te jagen. Dit is wat ik met dit boek wilde doen, mijn droom najagen. Hoe het ook loopt... of er nu veel lezers zijn of niet...

Ik ben een doodgewone (jonge)man die graag van alles wil doen en van alles gedaan wil hebben in zijn leven.

Life is a journey, so make it a journey worth living.

De wereld is te mooi om ooit te stoppen met ontdekken.

Veel plezier en laat het avontuur beginnen!

Nog een tip bij het lezen van dit boek

Leg een rustgevend of fantasiemuziekje op... laat het rustig spelen op de achtergrond tijdens het lezen... Zo verdwaal je net dat ietsje meer in mijn fantasiewereld!

Inleiding

De nabije toekomst. De apocalyps. Er ligt een ondergrondse supervulkaan genaamd Yellowstone in de Verenigde Staten van Amerika. Deze vulkaan barst volgens wetenschappers elke 600.000 jaar uit. De laatste eruptie vond 690.000 jaar geleden plaats. Het moment komt steeds dichterbij wanneer de vulkaan opnieuw kan uitbarsten. Om deze nieuwe uitbarsting tegen te gaan, had de Amerikaanse luchtvaartorganisatie een plan bedacht. Maar net voor ze dit plan tot uitvoering konden brengen, gebeurde er wat men net wilde vermijden.

De supervulkaan barstte uit met ongelofelijke kracht. Er vielen ontelbaar veel doden. Niet enkel door de uitbarsting zelf, maar ook door de enorme, giftige aswolk. Grote delen van Noord- en Zuid-Amerika waren bedolven onder een grote laag as en gesteente waardoor landbouw op de meeste plaatsen niet meer mogelijk was.

Over de hele wereld stierven miljarden mensen ten gevolge van de vulkaanuitbarsting door paniek, ziektes, geweld, politieke spanningen, tekort aan voedsel, vergiftiging, het ineensinken van de wereldeconomie en ander natuurgeweld dat na de uitbarsting vrij spel had. Alsof de natuur alles terugnam wat ze gegeven had. Door de enorme aswolk, gepaard met de opwarming van de aarde en de daarbijkomende steeds extremere weersfenomenen die volgden, waren er grote delen van de wereld wekenlang in duisternis gehuld.

De temperatuur zakte ook tot een dramatisch dieptepunt op bepaalde plaatsen doordat het zonlicht er niet kon komen en dus ook de warmte niet, met als gevolg dat er in sommige delen van de wereld mensen doodvroren in hun huizen, op hun werk of kortom overal waar ze zich bevonden in die bepaalde regio's. In de eerste jaren die volgden na de uitbarsting was er vooral veel chaos en geweld. Geen politie, geen leger, geen overheid, niets. Enkel doen wat je kon om te overleven.

In het midden van deze chaos was er een internationale private groep, de J.E.S. (Justice Enforcer Squad) die deze enorme gebeurtenis enigszins voorzien had en zich op de best mogelijke manier had voorbereid. De enige organisatie die mensen kon redden maar ervoor koos om dit niet te doen. Zij waren al jaren bezig om zich voor te bereiden op de mogelijkheid dat de vulkaan niet volledig zou uitbarsten, want mocht dit zo zijn, dan zou de mensheid uitgestorven zijn. Achter het gordijn van al deze chaos deden zij wat niemand had verwacht: zij haalden er zoveel mogelijk voordeel uit. Zij misbruikten de situatie om zich alle wapen- en andere hoogtechnologische middelen toe te eigenen op de meest gewelddadige manieren. Kinderen werden ontvoerd om hen in te lijven in hun rangen. Om zo de macht te grijpen en zichzelf te kronen tot de machtigste organisatie van de nieuwe wereld.

De apocalyps was een feit, de J.E.S. is de enige organisatie die stand hield met behulp van hypermoderne superbunkers. Zij hadden de beste stukken land gekozen waarvan de kans klein was dat ze vernietigd zouden worden en die het best stand zouden houden tegen dit verschrikkelijke natuurgeweld. Zij vermoord-

den wetenschappers en stalen hun werk wanneer zij niet wilden meewerken in hun organisatie.

Nu regeren zij met ijzeren vuist over de mensen die het wel overleefd hebben en voerden ze internationale wetten in die over de hele wereld gelden. Gelukkig waren er nog overlevenden. Die mensen hadden samen de aartsmoeilijke opdracht om de menselijke beschaving terug op te bouwen. In de nasleep van die apocalyps was er, behalve de J.E.S., nog iets wat er voordeel uit haalde: de natuur. De natuur kon op de meeste plaatsen zonder enige controle van de mensheid opnieuw groeien en opfleuren zoals nooit tevoren.

Dit verhaal speelt zich af vijftwintig jaar na de apocalyps in een compleet verander(en)de wereld.

1. De Nieuwe Europese Woestijn

Er valt een man uit de lucht in het zand en hij rolt van een grote zandduin af. Enkele seconden later crasht het luchtschip van de man tegen de flank van een andere zandheuvel. Hij hoort een grote explosie terwijl hij naar beneden rolt, het is zo steil en hoog dat hij maar blijft rollen. Wanneer hij de bodem raakt, blijft hij even liggen. De man maakt een kreunend geluid. Hij is even buiten adem. Terwijl hij neerligt en naar boven kijkt, ziet hij een enorme rookpluim. Na even te blijven liggen, komt hij voorzichtig overeind en spuwt het zand uit zijn mond.

‘Dat was niet het slimste wat je al gedaan hebt, hé,’ zegt hij tegen zichzelf.

De man neemt zijn rugzak en controleert of alles er nog in zit. Gelukkig was de zak goed dicht. Hij kijkt naar zijn holster en ziet zijn handgeweer er niet meer in zitten. Hij is zijn groot wapen, dat op zijn rug hing, ook kwijt.

Hij spreekt met luide stem: ‘Fuck!’

Hij wandelt de grote zandberm terug op, op zoek naar een van zijn wapens. Langzaam maar zeker raakt hij hoger en hoger tot hij terug op de top staat van de enorme zandheuvel. Hij kijkt naar de vuurbal die tot enkele ogenblikken geleden zijn schip was. ‘Oeps,’ zegt hij terwijl hij naar zijn schip kijkt dat in lichterlaaie staat.

De man kijkt om zich heen maar ziet niet direct een van zijn wapens liggen. Plots hoort hij een luide knal. Het schot passeert hem rakelings. Hij schrikt zich een bult en blijft even roerloos rechtstaan met zijn handen in de lucht. Hij kijkt heel voorzichtig

in de richting waar het schot vandaan kwam en ziet een scorpioen weglopen van zijn wapen.

De man begint te lachen en denkt: stel je voor, neergeschoten worden door een kleine scorpioen. Dat zou tragisch maar hilarisch geweest zijn. Hij wrijft het zweet op zijn voorhoofd weg met de rug van zijn hand en ademt even diep in en uit.

‘You got this,’ zegt de man tegen zichzelf.

Hij neemt zijn wapen, hangt het aan zijn rug en begint te wandelen richting het noord-oosten. Hij wandelt in een enorme zandbak onder de brandende zon, over de toppen van enorme zandduinen. Voetstap na voetstap gaat hij verder in het hete zand. Hij ziet zand zo ver als zijn ogen kunnen zien, overal om zich heen. Na enkele uren gewandeld te hebben begint de zon stilaan onder te gaan, het wordt langzaam donker. De zon schemert in al haar pracht nog een tijdje in de blauwe hemel. Tot het steeds donkerder wordt. Het wordt pikdonker, zo donker als de zwartste nacht, sterren worden zichtbaar aan de hemel en de wind begint zachtjes te huilen.

De man zet zijn kamp op in een dal tussen twee grote zandduinen en maakt een kampvuur aan. Het vuur begint na enkele ogenblikken hevig te branden en heerlijk te knetteren, hij gebruikt een speciale stof die altijd blijft branden. Hij zet zich neer met zijn benen gekruist en met zijn gezicht richting het vuur. Hij voelt de hitte van het vuur op zijn lichaam en gezicht stralen. De man doet zijn ogen dicht en zit zo stil mogelijk, alsof hij een standbeeld is.

Het vuur spuit tegelijkertijd brandende roetdeeltjes de lucht in, een waar magisch spektakel in deze kille en donkere nacht.

Zittend aan het vuur met zijn ogen dicht, luistert hij heel aandachtig naar zijn omgeving, behalve de zachtjes huilende wind en het vuur dat knettert is het oorverdovend stil. Hij zit daar zo stil als een standbeeld, gefocust omgevingsprikkels in zich op te nemen alsof hij één wordt met zijn omgeving.

Plots krijgt hij het gevoel dat hij niet alleen is, zijn zintuigen verscherpen. Hij hoort iets bewegen onder het zandoppervlak, langzaam beweegt het in de richting van de man. Voorzichtig gaat hij rechtop staan en neemt zijn wapen vast. Dan beweegt hij zich heel langzaam en alert van het vuur weg, hij verdwijnt in de duisternis van de nacht. Het wordt oorverdovend stil, de wind stopt met huilen en het enige geluid dat hij hoort komt van het vuur dat knettert. Zijn hartslag begint sneller te slaan, het zweet druppelt van zijn lichaam het zand in en de spanning is te snijden.

Plots springt er iets uit het zand in de richting van de man. Hij slaat de aanval weg met zijn wapen. Door de slag valt hij even met zijn ene knie in het zand maar staat direct terug recht. Zijn ogen vallen op een gevaarlijk, metalen en katachtig beest met vlijmscherpe klauwen en grote tanden die alles zouden kunnen verscheuren. Het beest ziet er helemaal zwart uit, bijna niet te zien in de schaduw. Het vuur reflecteert helemaal niet op het lichaam van het beest. Ze staan oog in oog, de ogen van het beest zien er zo donker uit als de nacht.

Ze wandelen heel traag en alert in een cirkel rond het vuur. Hij houdt zijn wapen gericht op het gevaarlijke beest. Ze staren naar elkaar en lossen hun blik niet. Het vuur blijft smeulende deeltjes de lucht in spuwen. Het angstaanjagende en intense gespin van het beest gaat dwars door de man zijn lichaam heen, een ijskoude rilling loopt over zijn rug. Het beest gromt en toont zijn tanden

alsof het klaar is om hem te verscheuren. De oren van het beest staan gespitst en het stapt langzaam op de man af, het beest wandelt gewoon door het vuur. De vlammen lijken het katachtige beest helemaal niets te doen.

Wanneer het metalen beest dichterbij de man komt, springt het op de man af. De man valt op de grond, het agressieve beest zet een van zijn krachtige voorpoten op de man zijn borst waardoor de man niet weg kan. Het beest beweegt zijn harde en gevaarlijke kop langzaam dichterbij het hoofd van de man. De mond van het beest gaat open, vol vlijmscherpe tanden, terwijl het beest intens gromt. Er druppelt een soort vloeistof uit de mond van het beest op het gezicht van de man. Het snuffelt met enkele intense snufjes aan de man, de oren van het beest gaan platliggen en het begint het gezicht van de man af te likken.

‘Sparky... Hahaha! Het kietelt... Je hebt me!’ roept de man met zijn zware stem.

Het beest zijn oren liggen plat en zijn metalen staart kwispelt heen en weer. Het katachtige beest laat zijn tong uit zijn mond hangen en duwt zijn lichaam tegen het lichaam van de man aan. De man duwt Sparky omver en ze rollen beiden spelend in het zand. Sparky belandt op hem en bijt speels in zijn vuist, het doet geen pijn maar zijn tanden zijn zo scherp dat de man er wat kleine wondjes aan overhoudt.

Sparky kijkt naar de man en staart hem aan terwijl hij met zijn hoofd heen en weer schudt. Koa weet direct wat Sparky bedoelt en antwoordt: ‘Ja, ik weet het dat ik deze route niet moest nemen. Ik weet dat je me gewaarschuwd hebt en ik luisterde niet... en nu zijn we schiploos.’ De man spreekt alsof hij tegen zichzelf bezig is: ‘Altijd leuk om je ongelijk bewezen te krijgen door je huisdier.’